

Bevezetesképpen

Nahát, könyv az anorexiáról... már megint! Hátrább az agarakkal, azért „ez a könyv” *nem egészen* és nem kizárólag az anorexiáról szól... Engedjenek meg nekem egy oldalnyi magyarázatot, hadd álljak ki az ügy mellett, és talán önöket is jobb belátásra bíróm.

Na jó. Tegyük fel, hogy van néhány percük, és belelapoznak ebbe a „dologba”... Nincsenek fényképek? Nincsenek bizony, ellenben van sok nyugtalanító szó, amelyek többet jelentenek holmi egyszerű „vallomásnál”.

Igaz ugyan, hogy a beszámolómban személyes, mármint abból a szempontból, hogy jól ismerem – sajnos túlságosan is jól – a patológiát, csak hogy ki is gyógyultam belőle. És éppen ez számít az egészben: az anorexia nem az a krónikus betegség, amely állandóan fennmaradó neurózis és rossz közérzettel járó szimptomák formájá-

ban velünk marad, ahogyan ezt hosszas tanulmányokban, elemző cikkekben és riportokban erőnek erejével, félelmetes részletekkel tűzdelve leírják. Vagyis egy anorexiás nem feltétlenül marad élete végéig anorexiás, ez a gondolat pedig igazán megérdemli, hogy részletekbe menően is megmagyarázzuk és kifejtsük. Természetesen „hosszú az út”, hogy Georges Chelon dalszövegét idézzem,¹ de *igenis meg lehet teljesen, százszázalékosan gyógyulni*.

Az előítéletekkel és megcsontosodott elképzelésekkel szembeni küldetésem teljesítéséhez érvekkkel alátámasztott (és bátor!) harcra lesz szükség. A mi jó öreg világunk ugyanis rögvést kiteríti a klasszikus kártyákat, úgymint „ez a nő hisztérikus”, „még mindig beteg”... Ezt a legkönnyebb mondani!

Mindezekén túl azt is fontosnak tartom, hogy ez a könyv ne szóljon csakis rólam, nincs túl sok kedvem ugyanis ahhoz, hogy kitaláljam a magánéletemet. Az „én” kizárólag arra szolgál, hogy bemutassam, létezik élet az anorexián túl, és így, az „én” szemszögéből tudom jobban bemutatni a terápiás gyakorlatot is.

¹ Utalás Georges Chelon *Le chien* (A kutya) című dalának szövegére. (A fordító jegyzete.)

Azt tartom igazán lényegesnek, hogy esszé-szerű elbeszélés formájában megosszam megszerzett ismereteimet arról, hogy sok kórházban és magánintézményben *mennyire botrányos még manapság is az evészavarral küzdők kezelése*, a túlzó törvényi kényszerítéstől kezdve a szexizmuson és kishitúségen át. A kemény és nehéz kórtan nem igazolhatja a gyakori rossz bánásmódot, kezdve az „ápolók” kedvesnek távolról sem nevezhető, odavetett szavaival. Annál is aktuálisabb szerintem erről a kényelmetlen témáról vitát kezdeményezni, és komolyabban gondolkodni róla, mivel az evészavarban szenvedők száma „robbanásszerűen megnőtt”² a Covid miatti karantén ideje alatt (a Covid egyébként sokaknak egyfajta fájdalmas időjelzővé vált, egy „vírushelyzet előtti” és „utáni” szakaszra osztva az életet). A súlyosabb esetekben ráadásul (ez leggyakrabban 15–20 kilós fogyást jelent) folyamatos kórházi ellátásra van szükség a dekompenzációhoz. A kórházi osztályok telítődtek, és csak igen nehezen tudtak a megduplázódott esetszámmal bármit is kezdeni.³ Ugyanez volt a helyzet a túlterhelt

² „Les cas d’anorexie et de boulimie explosent”, *Le Monde Sciences et médecine*, 17 mars 2021, p. 23.

³ CHU de Nantes, de Rennes, par exemple, in uo.

segélyvonalakkal (30%-kal több hívás futott be hozzájuk). Beszédés a következő szám is: ha egy anorexiás konzultációt szeretne, három-négy hónapos várakozási idővel kell számolnia (kivéve az életveszélyes eseteket). Ez alatt a három-négy hónap alatt az anorexia-„politika” megerősödhet, még keményebb törvényeket hozhat, mindezzel pedig fizikálisan és pszichésen is tönkreteszi a szenvedő embert.

Azt ajánlom tehát, vizsgáljunk meg egyéb, alternatív és humanista irányvonalakat, amelyek egyik speciális gondolati iskolához sem csatlakoznak, viszont olyan terápiás segítséget ajánlanak, amit egyébként magam is alkalmazok: ezek a módszerek ugyanis működnek.

Ez, persze, csakis akkor lehetséges, ha az ember képes távolságot tartani, leginkább annak a támadhatatlan érvnek a birtokában, hogy meggyógyult – én már akkor is megfogalmaztam néhány feltevést, amikor épp csak hogy kikeveredtem az anorexiából, ezeket a feltevéseimet egyből vissza is utasították, mondván, hogy a „betegnek” (*sic!*) nincs ebben szava. Már hogyne volna! Vajon mi-féle filozófia az olyan, amelyik azt gondolja, hogy az ápolók többet tudnak a betegségről, mint az, aki szenved tőle, és ezek az ápolók még meg is vannak győződve arról, hogy „jobban ismerik az

életet” (*sic!*), mint a beteg? Sok anorexiában szenvedő történetét gyűjtöttem össze, akik kellemetlen, egyben hatástalan kórházi kezelésnek voltak kitéve (vagy csak ideig-óráig hatásos terápiát kaptak), ez pedig felhatalmaz arra, hogy a „területen” jártasnak gondoljam magam, és megállapítsam, sokszor mennyire elfogadhatónak tartják azt a romlott viszonyt, ami az úgynevezett „normális” emberek, vagyis az orvosi személyzet és a többi ember, illetve az anorexiások között fennáll. *Vajon miért él annyi agyém a fejekben az anorexiás emberrel kapcsolatban?* Az extrém soványág miatt indít be zsigeri reakciókat, miért marginalizálják az anorexiásokat, miért söpriék félre a mondandójukat, miért próbálják csökkenteni a szabadságukat? Zola *Párizs gyomra* című regényében a Soványak harca allegorikusan egyenlőtlen volt, és úgy látszik, az is maradt, főképpen, ha fiatal lányról vagy nőről van szó: nő – sovány – bolond, sajnos nem ritka az efféle képzettársítás. Hát innen kell elindulnia az anorexia újfajta megközelítésének.